

Om änglarnas uppgifter i himlen

387. Det går inte att räkna upp eller i detalj beskriva vad änglarna i himlen sysslar med, utan endast säga något om det i största allmänhet. Deras funktioner är nämligen otaliga och dessutom olika alltefter samhällenas uppgifter. Varje samhälle har nämligen sin särskilda uppgift, ty precis på samma sätt som samhällena är olika varandra alltefter de olika slagen av sitt goda (se ovan, nr 41), så är de också olika varandra alltefter de olika slagen av sin nytta, ty det goda hos alla i himlarna är det goda i handling, och detta är detsamma som nytta. Var och en där gör nytta, ty Herrens rike är ett nyttornas rike²⁴⁷.

388. I himlarna som på jorden finns det många förvaltnings- och verksamhetsområden, ty det finns såväl kyrkliga som andra samhällliga eller offentliga och privata^a sådana. Att det finns kyrkliga ärenden i himlarna framgår av det som har sagts och visats ovan om gudsdyrkan där (nr 221–227). Att det finns samhällliga eller offentliga uppgifter framgår av det som sagts om styrelserna i himlen (nr 213–220). Att det också förekommer privata angelägenheter framgår av det som sagts om änglarnas bostäder och hem (nr 183–190) och om äktenskap i himlen (nr 366–386). Av detta är det klart att det finns många verksamhets- och förvaltningsområden inom varje himmelskt samhälle.

389. Allt i himlarna är inrättat i enlighet med Gudomlig ordning och övervakas av änglar med hjälp av förvaltande organ, av de visare änglarna det som har att göra med det allmänna bästa eller allmännyttan, av de mindre visa det som rör den enskilde, och så vidare. Alla dessa angelägenheter är underordnade varandra på samma sätt som nyttor enligt Gudomlig ordning är underordnade varandra. Därför är också varje funktion förbunden med en värdighet alltefter det sanna värdet hos nyttan. En ängel gör dock inte anspråk på någon värdighet för sin egen del, utan tillskriver nyttan värdigheten, och eftersom nyttan är det goda som ängeln uträttar, och allt gott kommer från Herren, så tillerkänner därför ängeln Herren all värdighet. Därför kan den som

tänker på ära för egen del och först därefter på nyttan som sådan, och alltså inte först på nyttan och därefter på ära för egen del, inte fullgöra någon uppgift i himlen, eftersom han har blicken riktad bakåt, bort från Herren, och i första hand ser till sig själv och i andra hand till nyttan. När man talar om nytta avses på samma gång Herren, ty, som sades ovan, nytta är detsamma som det goda, och det goda kommer från Herren.

390. Av det sagda kan man sluta sig till vilka typer av underordnaden som förekommer i himlarna, nämligen att så som var och en älskar, aktar och ärar nyttan, så älskar, aktar och ärar han också den person som nyttan är förbunden med. Dessutom kan man sluta sig till att personen älskas, aktas och äras i samma grad som han tillerkänner Herren nyttan, och inte sig själv, ty i samma grad är han vis. I samma mån utför han då den nytta som han gör med utgångspunkt från vad som är gott. Andlig kärlek, aktning och ära är inte heller något annat än kärlek till, aktning för och ära åt nyttan i personen och innebär att ära personen på grund av nyttan och inte nyttan på grund av personen. Den som betraktar människorna med utgångspunkt från andlig sanning ser inte heller annorlunda på dem, ty han ser den ena människan vara lik den andra, vare sig hon är i stor eller liten värdighet. Han ser en olikhet endast i visheten hos dem – och vishet är att älska nytta och följaktligen medborgarens, samhällets, fäderneslandets och kyrkans goda. I detta goda består också kärleken till Herren, därför att allt sådant gott som hör till nyttan kommer från Herren. Detsamma gäller i fråga om kärleken till nästan, emedan ens nästa just är det goda som man bör såväl göra för som älska i medmänniskan, samhället, fäderneslandet och kyrkan²⁴⁸.

391. Alla samhällen i himlarna är klart avgränsade från varandra i enlighet med sina nyttor, eftersom de kännetecknas av olika slag av gott, såsom man kan se ovan (nr 41 och följande), och det goda består i goda handlingar eller i sådana goda gärningar som hör till människokärlek, vilka är nyttor. Det finns samhällen i himlarna vars uppgift är att vårda barn. Andra samhällen har till uppgift att undervisa och fostra dem allteftersom de växer upp. Åter andra undervisar och fostrar likaledes de pojkar och flickor som på grund av sin uppfostran i världen har goda anlag och följaktligen kommit till himlen. Det finns åter andra samhällen som undervisar de enkla goda från den kristna världen och leder dem på vägen till himlen. Det finns ännu andra som gör detsamma

för de olika hednafolken. Det finns samhällen som skyddar nykomna andar, det vill säga de andar som just har anlänt från världen, från anfåktelser av onda andar. Det finns också de som kommer dem till hjälp som befinner sig på den lägre jorden*, och till och med de som lättar bördan för dem som är i helvetet och tyglar dem så att de inte plågar varandra utöver föreskrivna gränser. Det finns även samhällen av änglar som är närvarande hos dem som väcks upp från de döda. På det hela taget sänds änglar från alla möjliga samhällen till människorna för att vaka över dem och för att leda dem bort från deras onda begärelser^a och från de tankar som hör samman med dessa och för att inge dem goda impulser^b, i den mån de är villiga att ta emot dessa i frihet. På så sätt styr de människornas förehavanden^c genom att så mycket som möjligt avlägsna onda avsikter. När änglarna är hos människorna har de så att säga sitt tillhåll i människornas känslor, och de är nära en människa i den mån människan är i det goda som kommer från sanningar, men mer avlägsna allteftersom hennes liv fjärrar sig från detta goda²⁴⁹. Alla dessa änglarnas uppgifter är emellertid Herrens verk genom änglarna, ty änglarna ombesörjer dem inte av sig själva, utan gör dem från Herren. Det är av denna anledning som det i Ordet, i dess inre mening, med ”änglar” inte avses änglar, utan något som tillhör Herren. Det är också därför som änglarna i Ordet kallas ”gudar”²⁵⁰.

392. Nyssnämnda änglars funktioner är deras allmänna funktioner, men varje ängel har också sin särskilda typ av arbetsuppgifter^a, ty varje allmän nytta är sammansatt av otaliga uppgifter, som kallas förmedlande, medverkande och underordnade uppgifter. Alla dessa uppgifter tillsammans och var för sig är samordnade och underordnade i förhållande till varandra i enlighet med Gudomlig ordning, och sammantagna utgör och fullkomnar de den allmänna nytta som kallas det allmänna bästa.

393. I himlen är de engagerade i kyrkliga förrättningar som i världen älskade Ordet och ivrigt utforskade sanningarna i Ordet, och som inte gjorde det för ärans eller vinningens skull utan med tanke på sina egna såväl som andra människors livsuppgifter. Alltefter sin kärlek till och sin önskan om

* Med ”den lägre jorden” avses tillstånd efter döden, vilka ter sig som platser där väsentligen goda andar befrias från sina villfarelser genom mer eller mindre allvarliga lidanden innan de lyfts upp till himlen. Under tiden hålls de i hopp om befrielse. Se *Arcana Caelestia*, nr 1106, 4728. (Översättarens anmärkning.)

att vara till nytta är dessa människor i himlen i ett sådant upplysningstillstånd och ljus som kommer från vishet, och denna vishet kommer de också verkligen in i tack vare Ordet i himlarna, som inte är naturligt som Ordet i världen, utan andligt (se ovan, nr 259). Dessa människor förvaltar predikoämbetet, och i enlighet med Gudomlig ordning intar de som på grund av upplysning överträffar andra i vishet en överordnad ställning i himlen.

[2] De är engagerade i offentliga sysslor eller uppdrag som i världen älskade sitt fädernesland och dess allmänna bästa framför sitt eget bästa och som gjorde vad som är rätt och rättvist av kärlek till det rätta och rättvisa. I den mån dessa människor sökte utforska rättvisans lagar på grund av sin kärleks brinnande intresse för dem och därigenom blev förståndiga, i samma mån har de fått förmåga att förvalta ämbeten och tjänster i himlen. De innehar ämbeten eller tjänster på den post och i den rang eller grad som deras förstånd möjliggör, och deras förstånd svarar då mot deras kärlek att vara till nytta för det allmänna bästa.

[3] Det finns dessutom i himlen så många olika ämbeten och förvaltningsgrenar, och även andra sysslor, att de på grund av mängden inte kan uppräknas. I världen finns det jämförelsevis få. Alla, hur många de än är, som tjänstgör inom dessa verksamhetsområden finner nöje i sitt arbete och sin syssla på grund av kärleken att vara till nytta, och ingen av dem finner nöje i sitt arbetet eller sin syssla på grund av kärlek till sig själv eller på grund av kärlek till egen förtjänst. Eftersom alla livets förnödenheter ges dem gratis, har de inte heller någon kärlek till pengar för sitt uppehälles skull. De bor gratis, får sina kläder gratis och äter gratis. Av detta är det tydligt att de som har älskat sig själva och världen mer än nyttan inte har någon lott i himlen. Varje människas kärlek eller känslolinriktning stannar nämligen kvar hos henne efter livet i världen och utplånas inte i all evighet (se ovan, nr 363).

394. I himlen kommer var och en in i sin egen personliga verksamhet i enlighet med dess motsvarighet. Motsvarigheten till verksamheten i fråga svarar inte mot verksamheten som sådan, utan mot den nytta som verksamheten representerar (se ovan, nr 112). Det finns nämligen där en motsvarighet till alla företeelser och förhållanden (nr 106). Den som i himlen har en befattning eller ett arbete som motsvarar hans nytta är i ett precis likadant livstillstånd som han var i i världen, ty det andliga och det naturliga verkar som en enhet på grund av att de motsvarar varandra. Likväl föreligger den skillnaden

att han förnimmer en inre känsla av behag, eftersom han nu lever ett andligt liv, som är ett inre liv, och därför är mer mottaglig för himmelsk lycksalighet.

Om himmelsk fröjd och lycksalighet

395. Knappast någon vet i dag vad himlen och himmelsk fröjd är. De som har tänkt på saken har skapat sig en så allmän och grov föreställning om detta att det knappast är någon föreställning alls. Av de andar som kommit från världen till det andra livet har jag haft den bästa tänkbara möjlighet att få veta vad slags begrepp de hade om himlen och himmelsk fröjd, ty lämnade åt sig själva, såsom i världen, tänker de på samma sätt som de gjorde då. Orsaken till att det inte är känt vad himmelsk fröjd är beror på att de som har tänkt på saken har bildat sitt omdöme från sådana yttre fröjder som hör till den naturliga människan, och de har inte vetat vad den inre eller andliga människan är och alltså inte heller vad det är som gör henne glad och lycklig. Om de som åtnjuter en andlig eller inre förnimmelse av lycka skulle tala om för sådana naturliga människor vad och hurdan himmelsk fröjd är, skulle dessa följaktligen inte kunna fatta det, ty det skulle resultera i ett fullständigt okänt begrepp och alltså inte i någon verklig föreställning om saken. Med andra ord, tanken på himmelsk fröjd skulle avfärdas som en av de föreställningar som den naturliga människan förkastar. Varje människa kan dock veta att när hon lämnar den yttre eller naturliga människan, då ingår hon i den inre eller andliga människan och kan då inse att den himmelska förnimmelser av lycka är en inre och andlig förnimmelse, och att eftersom den är en inre och andlig förnimmelse, så är den renare och mer utsökt än andra förnimmelser och påverkar människans inre förmögenheter som tillhör hennes själ eller ande. Enbart av dessa förhållanden kan var och en sluta sig till att han åtnjuter just en sådan förnimmelse av lycka som hans andes förnimmelse av lycka var i i världen, och att kroppens lustförnimmelse, som kallas köttets njutning, i jämförelse med andens lyckoförnimmelse inte är himmelsk. Det förhåller sig nämligen så, att vad som finns i människans ande då den lämnar kroppen, det finns kvar efter döden, ty då lever människan som en ande.

396. Alla en människas förnimmelser av behag härflyter ur hennes kärlek, ty vad en människa älskar, det förnimmer hon som angenämt. Ingen

har en förnimmelse av behag från någon annan källa. Av detta följer att sådan som kärleken är, sådan är människans förnimmelse av behag. Alla kroppens eller köttets lustförnimmelser härflyter ur kärleken till sig själv och ur kärleken till världen och är följaktligen begärelser med deras vällustkänslor. Alla själens eller andens glädjeförnimmelser härflyter däremot ur kärleken till Herren och kärleken till sin nästa och är följaktligen känslor av hängivenhet för det goda och det sanna och är inre förnimmelser av lycka. Dessa sistnämnda kärleksarter med deras glädjeförnimmelser strömmar in från Herren och från himlen på en inre väg som kommer ovanifrån och påverkar sinnets inre delar, medan de förutnämnda kärleksarterna med deras yttre lustförnimmelser strömmar in från köttet och från världen på en yttre väg som kommer nedanifrån och påverkar sinnets yttre delar. I den mån himlens två kärleksarter – kärleken till Herren och kärleken till nästan – tas emot och påverkar människan, i samma mån öppnas därför de sinnets inre delar som tillhör själen eller anden och ser från världen upp till himlen. I den mån däremot som världens två kärleksarter – kärleken till sig själv och kärleken till världen – tas emot och påverkar människan, i samma mån öppnas de sinnets yttre delar som tillhör kroppen eller köttet och som ser bort från himlen till världen. På samma sätt som människans olika slag av kärlek strömmar in och tas emot, så inflyter också samtidigt deras åtföljande förnimmelser av behag, himlens lyckoförnimmelser i sinnets inre delar och världens nöjesförnimmelser i sinnets yttre delar, emedan, som sagt, all förnimmelse av behag kommer från kärleken.

397. Himlen i sig själv är sådan att den är full av glädjeförnimmelser, ja ända därhän att himlen i sig själv betraktad inte är annat än lycka och behag, därför att det Gudomliga goda som utgår från Herrens Gudomliga kärlek bildar himlen såväl i stort som i smått hos var och en som bor där, och den Gudomliga kärleken består i att från det innersta och i fullhet vilja allas frälsning och allas lycksalighet. Av detta följer att det är samma sak om man säger himmel eller himmelsk fröjd.

398. Himlens glädjeförnimmelser är utesägliga och likaså otaliga. Ingen som befinner sig uteslutande i kroppens eller köttets njutningslystnad kan emellertid veta något om dessa oräkneliga glädjeförnimmelser eller tro att de finns, emedan, som ovan sagts, de inre delarna av en sådan människas sinne ser bort från himlen till världen och alltså blickar bakåt. Den som befinner

sig helt i kroppens eller köttets njutningslystnad, eller vad som är detsamma, i kärlek till sig själv och världen, har nämligen inte någon känsla av tillfredsställelse annat än i personlig ära och vinning och i kroppens och sinnenas förnimmelser av vällust. Dessa tillstånd utsläcker och förkväver till den grad de inre glädjeförnimmelserna som kommer från himlen att man inte ens tror att det finns några sådana. En sådan människa skulle därför bli ytterst förvånad om man talade om för henne att det finns glädjeförnimmelser som inte har något att skaffa med personlig ära och vinning. Än mer förvånad skulle hon bli, om man talade om för henne att de himlens glädjeförnimmelser som tar den personliga ärans och vinningens plats är oräkneliga och av sådant slag att kroppens och köttets lustfornimmelser, som huvudsakligen kommer från ära och vinning, är som intet i jämförelse med dem. Av detta är det klart vad som är orsaken till att man inte vet vad himmelsk fröjd är.

399. Hur stor känslan av lycka i himlen är kan man förvissa sig om enbart därav att det är ett nöje för alla där att dela med sig av sina förnimmelser av lycka och sällhet till andra, och eftersom alla änglarna i himlen är sådana, är det uppenbart hur ofattbart stor förnimmelserna av lycka är i himlen. Det förhåller sig ju nämligen så, som ovan påvisats (nr 268), att alla i himlarna delar med sig av allt de har till var och en, och var och en till alla. Att änglarna delar med sig på detta sätt har sitt ursprung i himlens två kärleksarter vilka, som sagt, är kärleken till Herren och kärleken till nästan. Det är dessa kärleksarters natur att dela med sig av sina lyckoförnimmelser. Att kärleken till Herren är sådan beror på att Herrens kärlek är kärleken till att dela med sig av allt den äger med alla, därför att den vill allas lycka. Det finns en liknande kärlek hos var och en av de människor som älskar Herren, emedan Herren är i dem, och det är också därför som det förekommer ett ömsesidigt utbyte av glädjeförnimmelser änglarna emellan. Att också kärleken till nästan är sådan skall visas i det följande. Av detta är det klart att det ligger i dessa kärleksarters natur att dela med sig av sina glädjeförnimmelser. Helt annorlunda förhåller det sig med kärleken till sig själv och kärleken till världen. Kärleken till sig själv undandrar och berövar andra all känsla av lycka och försöker lägga beslag på all lycka för egen del, emedan den vill endast sig själv väl, och kärleken till världen vill att vad som tillhör nästan skall vara ens eget. Dessa kärleksarter verkar därför förstörande på andra människors glädjeförnimmelser. Om de visar en tendens att dela med sig, så är det endast för den egna personens och inte för andra människors skull.

I förhållande till andra människor är det därför inte dessa kärleksarters natur att dela med sig, utan att förstöra, utom i den mån som de andra människornas glädjeförnimmelser yppar sig hos och i en själv. Att kärleken till sig själv och kärleken till världen, när de härskar, är sådana, har jag ofta av levande erfarenhet fått förnimma. Så ofta sådana andar närmade sig – som medan de levde i världen var i dessa kärleksarter – lika ofta vek min förnimmelse av glädje bort och försvann. Det sades mig att redan när sådana andar bara närmar sig ett himmelskt samhälle, så minskas allt efter deras närhet förnimmelser av lycka hos dem som bor i samhället och, vad som är förunderligt, dessa onda andar är då i sitt största nöje. Av detta är det uppenbart hurdant tillståndet hos en sådan människas ande var medan den levde i kroppen, ty det är likadant nu som efter skilsmässan från kroppen, i det att en sådan människas ande även under jordelivet var lysten efter eller hade begär efter andras njutningar och ägodelar^a och kände tillfredsställelse i den mån hennes ande erhöll dem. Av allt detta kan man se att kärleken till sig själv och kärleken till världen verkar förödande på himlens fröjder, och att dessa kärleksarter är helt motsatta de himmelska kärleksarterna, vars natur är att dela med sig.

400. Man bör emellertid veta att den förnimmelse av nöje som de andar som är i kärlek till sig själva och i kärlek till världen känner, när de närmar sig ett himmelskt samhälle, är en sådan förnimmelse av lusta som har sitt ursprung i deras begärelse. Den är alltså helt och hållet motsatt himlens förnimmelse av lycka. Dessa andar uppnår denna lustförnimmelse genom att beröva änglarna och från dem avlägsna den himmelska förnimmelser av lycka som de befinner sig i. Det förhåller sig annorlunda, när denna förnimmelse inte rövas bort och avlägsnas från änglarna. Då kan de onda andarna inte närma sig änglarna, ty i den mån som de försöker göra det kommer de i ångest och smärta. Därför vågar de sällan närma sig änglarna. Också detta har jag genom mycken erfarenhet fått veta, och jag vill också nämna åtminstone något om det.

[2] De andar som kommer från denna värld till det andra livet önskar ingenting hellre än att få komma in i himlen. Nästan alla begär att få komma dit, eftersom de tror att himlen inte består i något annat än att få tillträde och tas emot. Eftersom de önskar det, förs de därför också till något samhälle i den yttersta himlen. Men så snart de som är i kärlek till sig själva och världen bara närmar sig tröskeln till denna himmel, börjar de emellertid att ängslas och till den grad plågas invärtes att de känner ett helvete snarare än en himmel inom sig

och störtar sig därför huvudstupa ner därifrån och känner sig inte lugna förrän de är i helvetena bland sina likar.

[3] Det har också ofta hänt att sådana andar har önskat få veta vad himmelsk fröjd egentligen är, och när de fått höra att det är en känsla av glädje i det inre av en ängels sinne, har de begärt att själva få del därav. Detta har också fått ske, ty vad en ande som ännu inte är vare sig i himlen eller helvetet begär, det får han också, om det är till nytta för honom. Så snart känslan av himmelsk fröjd delges sådana andar börjar de emellertid att plågas till den grad att de på grund av smärtan inte vet hur de skall vrida och vända sig. Jag har sett dem sjunka ihop med huvudet vid fötterna och kasta sig ner på marken och vrida sig och kräla likt ormar på grund av den inre smärtan. Sådan är den verkan som en himmelsk förnimmelse av glädje framkallar hos de andar som behärskas av sådana lustförnimmelser som kommer från kärleken till sig själv och världen. Orsaken till detta är att dessa kärleksarter är helt motsatta de himmelska kärleksarterna, och när motsatser påverkar varandra uppstår en sådan inre smärta. Då en himmelsk glädjeförnimmelse kommer in i sinnet på en inre väg och strömmar in i en motsatt lustförnimmelse, då vrids sinnets inre delar, som är i lustförnimmelser, så att säga runt, alltså i motsatt riktning till sig själva, och resultatet blir sådana smärtor.

[4] Att, som ovan sagts, kärleken till sig själv och världen å ena sidan och kärleken till Herren och nästan å andra sidan är motsatta varandra, beror på att den sistnämnda kärleksarten vill göra andra delaktiga i allt vad den äger, ty detta är denna kärleks största nöje, medan den förutnämnda kärleksarten vill beröva andra allt vad de äger och behålla det för sig själv, och i den mån detta är möjligt är den i sitt nöje. Av detta kan man också lära sig vad det är som skiljer helvetet från himlen, ty alla som är i helvetet var – när de levde i världen – på grund av kärleken till sig själva och världen uteslutande i kroppens och köttets lustförnimmelser. Alla i himlarna var emellertid, när de levde i världen, på grund av kärleken till Herren och till nästan, i sådana förnimmelser av lycka som hör till själen och anden. Eftersom de nämnda kärleksarterna är motsatta varandra, så är också helvetet och himlen helt skilda från varandra, ja, faktiskt så skilda åt att en ande som befinner sig i helvetet inte ens vågar sticka ut det minsta av ett finger därifrån eller lyfta den minsta del av huvudet upp ur helvetet, ty om han skulle göra det, skulle han känna plågor och smärtor. Också detta har jag fått se många gånger.

401. En människa som är i kärlek till sig själv och i kärlek till världen känner, medan hon lever i kroppen, nöje i dessa slag av kärlek och även i varenda känsla av vållust som har sitt ursprung i dem. En människa som däremot är i kärlek till Gud och i kärlek till sin nästa känner, medan hon lever i kroppen, inte något påtagligt nöje i dessa slag av kärlek och inte heller i de goda känslor som har sitt ursprung i dem, utan blott en känsla av sällhet som är nästan omärklig, därför att den håller sig dold i hennes sinnes inre delar och beslöjas av kroppens yttre livsbetingelser och avtrubbas av världsliga omsorger. Efter döden förändras emellertid dessa tillstånd helt. Vällustkänslorna som har sitt ursprung i kärleken till sig själv och i kärleken till världen vänds då i plågsamma och hemska upplevelser, eftersom de vänds i sådana förnimmelser som kallas helvetisk eld och i sin tur i sådana skändliga och skamliga handlingar som motsvarar de onda andarnas lustar, vilka då, förunderligt nog, är dem behagliga. Den mer eller mindre obestämda förnimmelsen av lycka och nästan omärkliga förnimmelsen av sällhet som i världen fanns hos dem som var i kärlek till Gud och i kärlek till sin nästa vänds däremot efter döden i en förnimmelse av lycka som hör himlen till och blir på alla sätt förnimbar och kännbar. Den förnimmelse av sällhet som låg gömd i sinnets inre delar, när dessa människor levde i världen, uppenbaras nu efter döden och tar sig uttryck i klar förnimmelse, eftersom de nu är i sin ande, och denna förnimmelse av lycka var en förnimmelse som redan i världen tillhörde deras ande.

402. Alla himlens förnimmelser av lycka är förbundna med och innebor i nyttiga verksamheter^a, emedan sådana verksamheter består av sådana goda gärningar som hör till kärleken till Gud och kärleken till nästan och som änglarna är i. Det är av denna anledning som varje människa har just sådana förnimmelser av glädje som överensstämmer med hennes uppgifter och som står i proportion till hennes önskan att vara till nytta^b. Att alla himlens förnimmelser av glädje är sådana som har sitt ursprung i nytta kan man förvissa sig om genom en jämförelse med kroppens sinnen hos människan. Varje sinne har begåvats med en njutningsförmåga som överensstämmer med dess nytta. Synsinnet har sin förmåga att njuta, hörselsinnet sin förmåga, luktsinnet sin, och likaså smaksinnet och känselsinnet. Synsinnet har förmåga att njuta av det som är formfulländat och vackert, hörselsinnet av harmonier, luktsinnet av det som är väldoftande och smaksinnet av det som smakar gott. De som tänker på saken, och särskilt de som har insikt i motsvarigheterna, känner väl till dessa

nyttiga funktioner som vart och ett av de fem sinnena fullgör. Orsaken till att synsinnet har en sådan njutningsförmåga som omnämnts beror på den nytta som synsinnet utför för förståndet, som är den inre synförmågan. Att hörselsinnet har sin typ av njutningsförmåga beror på den nytta som hörseln utträttar åt både förståndet och viljan genom att lyssna och hörsamma^c. Att luktsinnet har sin ovannämnda njutningsförmåga beror på den nytta som luktsinnet utför för hjärnan och också för lungorna, och att smaksinnet har sin njutningsförmåga beror på dess nytta för magen och följaktligen för hela kroppen genom att ge den näring. Den äktenskapliga känslan av välbehag^d, som är beröringens renaste och mest utsökta välbehag, övergår på grund av sin nytta – som är fortplantningen av människosläktet och därigenom av änglarna i himlen – alla de förutnämnda njutningsformerna. Alla här skildrade njutningsformer innebor i de nämnda sinnesorganen på grund av inflytande från himlen, där varje form av njutning hör samman med en nytta och sker enligt nyttan.

403. Det var några andar, som på grund av en åsikt som de skaffat sig i världen, trodde att den himmelska lycksaligheten bestod i ett sysslöst liv, i vilket man betjänades av andra. Det sades dem emellertid att ingen känsla av lycksalighet någonsin består i att man är överksam och betjänas av andra och känner sig lycklig av den anledningen. På så sätt skulle varje människa vilja ha andras lycka för sig själv, och i och med att var och en skulle vilja ha den, skulle ingen få den. Ett sådant liv skulle inte vara ett verksamt utan ett sysslöst liv, vari människorna skulle förslöas, då de likväl borde veta att det utan ett aktivt liv inte kan finnas någon lycka i livet, och att vila från aktivt liv bara bör få förekomma för rekreationens skull för att man skall kunna återgå till sin livsgärning med förnyade krafter. Därefter visades det för dem på flera olika sätt att änglarnas liv består i att utföra sådana goda gärningar som hör samman med människokärlek och som består i nyttiga uppgifter, samt att all änglarnas lycka består i nytta, kommer från nytta och utförs i enlighet med nytta. Åt dem som hade en föreställning om att himmelsk fröjd består i att leva sysslös och blott andas in evig fröjd i sysslöshet gavs – för att de skulle skämmas över sin inställning – en förnimmelse av hurdant ett sådant liv skulle te sig. De förnam då att det skulle vara synnerligen trist, och att när all fröjd alltså hade försvunnit, skulle de efter en kort tid känna leda och vämjelse vid det.

404. En del andar trodde sig vara bättre underrättade än andra och sade att det hade varit deras tro i världen att himmelsk fröjd uteslutande bestod i att prisa och förhårliga Gud och att det var detta som avsågs med ett verksamt liv. Det sades dem emellertid att det att prisa och förhårliga Gud inte var detsamma som ett verksamt liv och att Gud inte har något behov av att prisas och förhårligas, utan att han vill att människorna skall göra nytta och följaktligen utföra de goda handlingar som kallas människokärlekens goda gärningar. De kunde emellertid inte innesluta någon föreställning om himmelsk fröjd i människokärlekens goda gärningar, utan endast en föreställning om trälldom. Änglarna intygade emellertid att det att finna glädje i människokärlekens goda gärningar innebär den största tänkbara frihet, eftersom det är ett tillstånd som kommer fram ur en inre hängivenhet och är förbundet med en ousäglig förnimmelse av lycka.

405. Nästan alla som kommer till det andra livet menar att helvetet är likadant för varje människa och även att himlen är likadan för var och en. Det finns emellertid oändliga variationer och olikheter med avseende på båda. Aldrig någonsin är helvetet precis likadant för den ena personen som för den andra, och inte heller himlen precis likadan för den ena som för den andra, liksom det inte heller finns en enda människa, ande eller ängel precis likadan som en annan, inte ens när de gäller ansiktet. När jag bara tänkte att två personer skulle kunna vara fullständigt lika eller jämlika, ryste änglarna och sade att all enhet bildas av många harmoniska delars samstämmighet och att enheten är just sådan som delarnas samstämmighet. De sade också att det är på detta sätt som varje samhälle i himlen bildar en enhet och även att alla himlens samhällen tillsammans bildar en enhet, och detta genom en kärlek som kommer från Herren allena²⁵¹. På samma sätt är nyttorna i himlarna av all tänkbar variation och olikhet. Aldrig någonsin är en människas nytta precis likadan som en annans, och därför inte heller den enas förnimmelse av glädje precis likadan som den andras. Vad mer är, de glädjeförnimmelser som hör till varje nytta är oräkneliga, och dessa oräkneliga glädjeförnimmelser är likaledes av många olika slag. Ändå är de förbundna med varandra i en sådan ordning att de tar hänsyn till varandra inbördes, precis som nyttorna av varje lem, av varje organ och av alla inälvorna i kroppen tar hänsyn till varandra, ja, till och med som nyttorna av varje kärl och fiber i varje lem och organ och i alla inälvorna gör det, av vilka alla och envar är så förbundna med varandra att de ser

hän till den goda nyttan för varandra, och alltså till vars och ens nytta för alla och allas nytta för var och en. Det är på grund av denna hänsyn till varandra, i stort som i smått, som de verkar som en enhet.

406. Jag har många gånger talat med andar som nyligen anlänt från världen om tillståndet i det eviga livet, nämligen om att det är viktigt att veta vem som är rikets Herre, hur beskaffad regeringen är och vilken styrelseform landet har – precis som det är viktigt för dem som i världen kommer till ett annat land att veta, vem som är kung i landet, hurdan han är, hurdan regeringen är, och många andra förhållanden i landet. Hur mycket viktigare måste det då inte vara att känna till dessa förhållanden i det land där man skall leva i evighet! Därför bör man veta att det är Herren som styr himlen och även världsalltet, ty den som styr himlen styr också världsalltet. Man bör också känna till att detta rikets lagar är eviga sanningar, som alla är grundade på den lagen att Herren bör älskas över allt och nästan som sig själv, ja, nu än mer än sig själv, om man vill vara som änglarna som fått förmågan att älska sin nästa mer än sig själva. När andarna hörde detta blev de svarslösa, eftersom de – redan medan de levde kvar i kroppen – hade hört något liknande, men inte trott på det. Och de förundrade sig över att det fanns en sådan kärlek i himlen och över att någon verkligen kunde älska sin nästa mer än sig själv. De undervisades emellertid om att alla goda egenskaper fullkomnas omätligt i det andra livet, men att livet i kroppen är sådant att man inte kan gå längre än att älska sin nästa som sig själv, emedan man lever under kroppsliga förhållanden. När man har lämnat dessa bakom sig, blir emellertid kärleken mycket renare, vilket innebär att man kan älska sin nästa mer än sig själv. I himlarna finner man nämligen nöje i att göra en annan människa gott, men inte i att göra sig själv gott, om inte detta också blir gott för en annan människa, och alltså också för den andra människans skull. Det är detta som är att älska sin nästa mer än sig själv. Det sades att man, redan under livet i världen, utav den äktenskapliga kärleken mellan makar kan se att det verkligen finns en sådan kärlek, i det att den ena parten hellre dör än att den andra skall lida skada. Man kan också veta det av föräldrars kärlek till sina barn, i det att en mor hellre själv svälter än ser sitt barn svälta. Man kan se det i varje uppriktigt vänskapsförhållande, då människor underkastar sig faror för sina vänners skull, och man kan till och med se det i artig eller låtsad vänskap som söker efterlikna den uppriktiga, då man ju bjuder det bästa åt dem som man säger sig vilja väl och talar väl om,

även om man inte vill det av hjärtat^a. Slutligen kan man se det av kärlekens inneboende natur, som är sådan att dess innerligaste fröjd är att tjäna andra och att göra det för deras skull och inte för sin egen skull. Men de som älskade sig själva mer än andra och som under kroppslivet hade varit vinningslystna kunde inte fatta något av allt detta, och allra minst de giriga.

407. Det var en ande som under kroppslivet hade haft större makt än andra och som också i det andra livet behöll sin lust att härska. Det sades honom emellertid att han nu var i ett annat rike, som var evigt, och att den makt och myndighet som han haft i världen nu var förbi och att ingen här värderades annat än efter det goda och sanna han innehade och den Herrens barmhärtighet han åtnjöt på grundval av sitt liv i världen. Han fick också veta att det förhöll sig på samma sätt med riket här som med riket på jorden, där man uppskattades alltefter sin förmögenhet och den gunst man åtnjuter hos fursten. Förmögenheten här – det vill säga, i det andra livet – består emellertid i det goda och det sanna, och gunsten hos fursten här består i den barmhärtighet en människa åtnjuter hos Herren på grund av sitt liv i världen. Om han ville utöva makt på någon annan grundval var han en upprorsman, eftersom han nu befann sig i en annan Härskares rike. När han hörde detta kände han sig skamsen.

408. Jag har talat med andar som trodde att himlen och himmelsk fröjd bestod i att vara stor, men det sades dem att i himlen är den störst som är minst. Den sägs nämligen vara minst som varken kan göra något eller förstå något utifrån sig själv – eller ens vill det – utan endast från Herren. Den som är minst på detta sätt har den största känslan av lycka, och eftersom han har den största lyckokänslan, så följer att han är störst, ty på grund av denna sin inställning har han all sin kraft från Herren och är vis framför alla andra^a. Och vad innebär det att vara den största, om inte att vara den lyckligaste? Att vara lyckligast är nämligen vad de mäktiga försöker att vara genom makt och de rika genom rikedomar. Det förklarades dessutom att himlen inte består i att önska vara minst med avsikt att bli störst, ty i så fall längtar och trängtar man ju ändå efter att vara störst, utan himlen består i att man av hjärtat vill andra bättre än sig själv, och att man av kärlek vill tjäna andra för deras lyckas skull utan någon tanke på att vinna något för egen del.

409. Hurdan den himmelska fröjden är i sig själv – i sitt eget väsen – kan inte beskrivas, eftersom den har sin plats i änglarnas innersta liv, och därefter i varje tanke och känsla, och slutligen i varje detalj av deras tal och handling. Det är som om de inre delarna av deras sinne var fullständigt öppna och beredda att ta emot den känsla av glädje och lycka som genomsyrar varenda liten fiber och alltså hela ängeln. En ängels uppfattnings- och förnimmelselförmåga är därför obeskrivlig, ty det som har sin upprinnelse i sinnets innersta källådror strömmar in i de allra minsta rännilar som kommer därifrån och sprider ständigt ut sig och blir alltmer omfattande alltefter som det närmar sig kroppens yttre sinnen. När goda andar som ännu inte befinner sig i detta tillstånd av lycka – eftersom de ännu inte har blivit upplyfta till himlen – får en förnimmelse av denna lycka från en ängel utav den sfär av kärlek som omger honom, då uppfylls de goda andarna av en sådan lyckokänsla att de liksom faller i ljuv extas. Detta sker emellanåt med dem som vill veta vad himmelsk fröjd är.

410. Det hände en gång att några andar ville få reda på vad den himmelska känslan av fröjd innebär. De tilläts därför förnimma den så mycket att de inte kunde uthärda mer, och dock var den inte alls som den änglarna åtnjuter. Den var knappast ens i minsta grad lik änglarnas, vilket jag fick lära mig genom att ta del av den. Den var så svag att den var nästan kylig, och dock kallade de den i högsta grad himmelsk, därför att den var den innersta grad av lycka som de kunde uppnå. Av detta blev det uppenbart inte bara att det fanns olika grader av lycka i himlen, utan också att den ena människans innersta känsla av lycka knappast når upp till en annan människas yttersta grad eller ens mellangrad av lycka. Det framgick också att när en människa har uppnått sin innersta lyckokänsla^a, då upplever hon just den känsla av fröjd som hör till hennes himmel, och att hon inte kan uthärda en ännu mera inre känsla av fröjd utan att denna övergår i smärta.

411. Några andar, som inte var onda, försjönk i ett slags vila, liksom i sömn, och blev då med hänsyn till sitt sinnes inre delar upptagna till himlen. Andar kan nämligen, innan dessa inre delar öppnats, tas upp till himlen och undervisas om lyckan hos dem som bor där. Jag såg dem ligga och liksom sova på detta sätt omkring en halvtimme, varefter de återföll i de yttre delarna av sinnet, som de förut varit i, samtidigt som de kom ihåg vad de hade sett. De talade då om att de hade varit bland änglarna i himlen och där fått se och uppleva de

mest häpnadsväckande saker. De berättade vidare att allt där glänste som av guld och silver och ädla stenar och att allt förelåg i de mest utsökta former som ständigt skiftade på ett underbart sätt. De förklarade emellertid också att änglarna inte glädde sig åt de yttre fenomenen och tingen som sådana, utan åt de inre realiteterna som dessa representerade. Denna verklighetsvärld var, fortsatte de, Gudomlig, utesäglig och präglad av oändlig vishet och utgjorde änglarnas stora glädje. Härutöver fanns det, berättade de vidare, ett oräkneligt antal olika företeelser, av vilka inte ens en tiotusendel kunde beskrivas i mänskliga ord och inte heller falla in i en sådan föreställning som inrymmer något materiellt.

412. Nästan alla som kommer till det andra livet är okunniga om vad himmelsk sällhet och lycksalighet är, eftersom de varken vet vad eller hurdan den himmelska lyckan är, då de ju hämtar sin uppfattning om detta uteslutande från kroppsliga och världsliga glädjeämnen och förlustelser. Eftersom de är okunniga om det, tror de att den himmelska lyckan inte är någonting, när dock kroppsliga och världsliga njutningar är som intet i jämförelse med den. För att de rättsinniga andar som inte vet vad himmelsk fröjd är skall få veta och lära känna det, förs de därför först till paradisiska nejder som i skönhet övergår allt som man kan föreställa sig. De tror då att de har kommit in i det himmelska paradiset, men de underrättas om att detta inte är den sanna himmelska lyckan. För att de skall få veta hurdan den himmelska lyckan är, får de uppleva sådana inre tillstånd av fröjd som är förnimbara i deras innersta [väsen]. Därefter förs de ända till det innersta av sitt väsen in i ett tillstånd av frid, och de erkänner då att de aldrig någonsin kan på något sätt ge uttryck åt detta tillstånd, eller ens fatta det. Till slut förs de in i ett tillstånd av oskuld och likaledes ända till det innersta av sin förnimmelselförmåga. Så får de lära sig vad det sanna andliga och himmelska goda är.

413. För att jag skulle få veta vad och hurdan himlen och himmelsk fröjd är har jag, både ofta och länge, tillåtits av Herren att förnimma de himmelska fröjdernas behag. Jag har alltså av levande erfarenhet fått veta hurdana dessa behag är, men jag kan på inget vis beskriva dem. För att man skall få åtminstone någon uppfattning om dem skall dock något sägas härom. Himmelsk fröjd är en känsla av otaliga former av glädje och fröjd som tillsammans framställer någonting ganska allmänt, och i detta allmänna, eller i denna allmänna känsla, innesluts harmonier av otaliga känslor som inte kommer till

förnimmelse på ett klart, utan endast på ett dunkelt sätt, eftersom förnimmelsen är synnerligen allmän. Likväl förnam jag att det förekom otaliga förnimmelser i denna allmänna förnimmelse, och att de var ordnade på ett sådant sätt som inte går att beskriva, eftersom dessa otaliga förnimmelser var sådana som här-flyter ur himlens ordning. En sådan ordning föreligger i såväl de enskilda som de minsta detaljerna av en känsla, vilka dock framstår och uppfattas som ett synnerligen allmänt helt i enlighet med förnimmelseförmågan hos den person som närmare begrundar denna känsla hos sig. Kort sagt, oändliga och synnerligen väl arrangerade former av känsla innebor i varje allmän känsla, och ingenting i denna allmänna känsla är livlöst. Den allmänna känslan påverkar därför förvisso alla känslorna från det innersta, ty himmelska fröjder utgår från en ängels innersta väsen. Jag förnam också att känslan av fröjd och glädje liksom kom från hjärtat och spred sig på det behagligaste sätt genom de allra finaste nervfibrerna^a och därefter till nervknippena med en så innerlig känsla av ljuvhet att varje fiber inte tycktes vara något annat än idel fröjd och glädje. Dessutom hade varje förnimmelse och sensibilitet, som hade sitt ursprung i den allmänna känslan, sitt eget liv av lycksalighet. I jämförelse med dessa känslor är de kroppsliga njutningarnas fröjder liksom en grov och illaluktande sörja^b i förhållande till en ren och synnerligen mild luft. Jag har lagt märke till att när jag ville överföra allt jag fann behag i på någon annan, då inflöt oupphörligen i dess ställe en inre och fullkomligare känsla av behag än jag förut hade, och att ju mer jag ville detta, desto mera flöt denna känsla in. Jag förnam att detta hade sitt ursprung från Herren.

414. De som bor i himlen kommer oupphörligen allt närmare livets vår – en vår som blir allt angenämare och lyckligare ju flera tusen år de lever – och det sker så i all evighet alltefter tillväxten och graderna av deras kärlek till Herren, människokärlek och tro. De människor av det kvinnliga könet som dött gamla och bräckliga av ålder, men som levit i tro på Herren, i kärlek till sin nästa och i lycklig äktenskaplig kärlek med sin make, kommer under årens lopp mer och mer in i en ung kvinnas eller ungmös blomstring och uppnår en skönhet som övergår alla begrepp om skönhet som någonsin kan förnimmas med jordiska ögon^a. Det är godheten och människokärleken som skapar denna form och ger upphov till sin egen likhet och medför att människokärlekens ljuvhet och skönhet lyser fram ur varje minsta anletsdrag, så att dessa kvinnor är sannskyldiga former av människokärlek. Det finns de som sett dem och slagits

av förundran. Människokärlekens form, som man alltså kan få se livs levande i himlen, är sådan att det är människokärleken själv som både ger upphov till sin avbild och som avbildas, och det är på detta sätt som hela ängeln, och särskilt ansiktet, så att säga är en människokärlek som är både klart synlig och förnimbar. När man betraktar denna form är det en syn av utesäglig skönhet som intar sinnets innersta liv med människokärlek. Med andra ord, att åldras är i himlen detsamma som att bli ung. De människor som har levt i kärlek till Herren och i kärlek till sin nästa blir i det andra livet sådana former eller skönheter. Alla änglarna är sådana skönheter med oändlig variation^b. Det är av dem himlen består.

Om himlens omätliga storlek

415. Att Herrens himmel är omätlig framgår klart av vad som sagts och påvisats i det föregående. Särskilt framgår det av att himlen kommer från människosläktet (nr 311–317), och inte bara från det släkte som är fött inom kyrkan, utan också från det släkte som är fött utom kyrkan (nr 318–328). Alltså består himlen av alla de människor som från detta jordklots uppkomst har levt ett gott liv. Var och en som vet något om detta jordklots världsdelar och om dess olika trakter och länder kan sluta sig till hur stor den mängd människor måste vara som finns på detta jordklot. Den som gör ett överslag kommer att finna att många tusen människor lämnar jorden genom döden varje dag, och alltså flera tiotusen eller till och med flera miljoner varje år. Så har skett allt sedan de första tidsåldrarna, många tusentals år tillbaka. Alla dessa de människor har efter döden kommit till den andra världen, som kallas den andliga världen, och människor fortsätter alltjämt att komma dit. Hur många av dessa människor som blivit eller blir änglar i himlen kan dock inte sägas. Det har dock sagts mig att det i forna tider var synnerligen många, eftersom människorna då tänkte på ett mera inre och andligt sätt och följaktligen var i ett himmelskt känslotillstånd. På senare tider har det emellertid inte varit så många, eftersom människan med tiden blivit alltmer ytlig och börjat tänka på ett än mer materialistiskt sätt och följaktligen är i ett jordiskt känslotillstånd. Av det sagda kan man först av allt konstatera att himlen, bara från denna jords invånare, är mycket stor.

416. Att Herrens himmel är omätlig kan man sluta sig till redan därav att alla små barn, vare sig de är födda inom eller utom kyrkan, och vars antal uppgår till en fjärde- eller femtedel av hela människosläktet på jorden, adopteras av Herren när de dör. Varje litet barn, var det än är fött, inom eller utom kyrkan, av fromma eller gudlösa föräldrar, tas emot av Herren när det dör och uppfostras i himlen. Enligt Gudomlig ordning undervisas barnen och leds in i känslor av hängivenhet för det som är gott och genom dessa känslor

i kunskaper om det som är sant, och förs sedan, allteftersom de fullkomnas i intelligens och vishet, in i himlen och blir änglar (se ovan, nr 329–345). Av det som här sagts kan man alltså sluta sig till vilken stor mängd av himlens änglar det är som kommit och alltjämt kommer från dessa barn alltifrån skapelsens början till nuvarande tid.

417. Hur omätligt stor Herrens himmel är framgår också av att alla för ögat synliga planeter i vår solvärld är jordklot, och likaså av att det i universum finns ett oräkneligt antal sådana jordklot fulla av invånare. Om detta handlar ett särskilt litet verk *Om jordkloten*, varifrån följande må anföras:

”Det är synnerligen välkänt i det andra livet att det finns många jordklot och på dem människor, varifrån andar och änglar kommer. Var och en där som av kärlek till det sanna, och följaktligen av kärlek till nytta, önskar få tala med andar från andra jordklot för att på så sätt förvissa sig om att det finns många världar, tillåts att göra det för att bli underrättad om att människosläktet inte kommer från endast ett utan från otaliga jordklot. Jag har många gånger talat med andar från vårt jordklot om denna sak, och det har sagts mig att en människa som är begåvad med förstånd kan inse av mycket av det som hon vet att det finns flera jordklot och människor på dem. Med lite eftertanke kan man nämligen sluta sig till att sådana väldiga himlakroppar som planeterna är, av vilka en del övergår denna jord i storlek, inte är tomma kroppar, skapade bara för att föras fram och kretsa runt solen och med sitt svaga ljus lysa för ett enda jordklot, utan att deras nytta måste vara mer betydelsefull än så. Den som tror, vilket varje människa bör tro, att det Gudomliga skapade universum för att en mänsklighet och därav en himmel skulle uppstå – ty mänskligheten är himlens plantskola – han kan inte tro annat än att varhelst det finns en jord, där finns det också människor. Att de planeter som är synliga för våra ögon, därför att de befinner sig inom gränserna för vår solvärld, är jordklot, kan man klart inse därav att de är himlakroppar av jordisk materia, eftersom de reflekterar solens ljus, och även av att de, om man ser på dem genom teleskop, inte ser ut som stjärnor som skimrar av eld, utan som jordklot med mörka schatteringar^a. Man kan också inse det av att de, på ett liknande sätt som vår jord, kretsar runt solen och förs fram på zodiakens bana och därvid ger upphov till år och årstider, som är vår, sommar, höst och vinter. Likaså kan man inse det av att de roterar runt sin axel på samma sätt som vår jord och därigenom ger upphov till dagar och dygnets tider, såsom morgon, middag, afton och natt. Dessutom kan man inse

det av att en del av dem har månar, som kallas drabanter och som kretsar runt sin jord på bestämda tider, precis som månen kretsar runt vår jord, och slutligen av att planeten Saturnus, därför att den ligger mycket långt borta från solen, har ett stort lysande bälte som ger det jordklotet mycket, om än återkastat ljus. Den som vet detta och tänker förnuftigt kan väl ändå inte säga att dessa himlakroppar är tomma? Jag har utöver detta också sagt till andarna att människan borde kunna vara övertygad om att det finns fler jordklot än ett i universum redan av det skälet att stjärnhimlen är så omätligt stor och stjärnorna på himlavalvet så oändligt många, av vilka var och en på sin plats eller i sin värld är en sol av varierande storlek och en motsvarighet till vår sol. Den som rätt begrundar detta kan inte undgå att dra den slutsatsen att hela denna så omätliga storhet inte kan vara annat än medel till det syftet som är skapelsens yttersta ändamål: att det må finnas ett himmelskt rike där det Gudomliga kan ha sin boning tillsammans med änglar och människor. Det synliga världsallettet eller himlavalvet, som är upplyst av så otaliga stjärnor, som är lika många solar, är blott ett medel till att det skall finnas jordklot och människor på dem, av vilka ett himmelskt rike skall kunna bildas. På grund av dessa skäl kan en förnuftig människa inte tänka sig annat än att ett så ändlöst medel till ett så stort mål inte kunde ha skapats blott med tanke på mänskligheten från ett enda jordklot. Vad skulle väl mänskligheten från ett enda jordklot kunna betyda för det Gudomliga, som är oändligt, och för vilket tusenden, ja, tiotusenden jordklot, och alla av dem fulla av invånare, skulle vara av föga eller knappast någon betydelse? Det finns vissa andar, vars enda intresse är att inhämta kunskaper, därför att endast kunskaper^b bereder dem njutning. Dessa andar tillåts därför ströva omkring och till och med att från vårt solsystem bege sig till andra solsystem bortom vårt för att skaffa sig kunskaper. De har sagt mig att det finns jordklot med människor inte bara i vår solvärld, utan också i ett ofantligt stort antal på stjärnhimlen bortom vår solvärld. Dessa andar är från planeten Merkurius. Det har beräknats att om det fanns en million jordklot i universum och på varje jordklot ett antal av tre millioner människor, och om det föddes tvåhundra generationer på sextusen år och om det gavs åt varje människa eller ande ett utrymme av tre alnar* i kubik,

* En aln var ursprungligen avståndet mellan armbågen och spetsen på långfingret hos en vuxen man. Detta beräknades av romarna till 1,5 fot = 0.44 m. Den Talmudiska standarden var 0.55 m. Svenska ordböcker nämner 2 fot = 0.59 m som närmaste motsvarighet (Översättarens anmärkning.)

så skulle antalet av så många människor eller andar sammanräknade till en enda summa ändå inte uppfylla utrymmet på vår jord och knappast mer än utrymmet på en av de drabanter som kretsar runt planeterna, vilket skulle utgöra ett så litet rum i universum att det knappast skulle märkas, då ju en drabant knappast är synlig för blotta ögat. Vad vore väl detta för världsalltets Skapare, för vilken det inte ens skulle vara tillräckligt även om hela världsalltet fylldes, eftersom han är oändlig? Jag har talat med änglarna om dessa frågor, och de sade att de hade en liknande föreställning om människosläktets fåtalighet i förhållande till Skaparens oändlighet, fastän de inte tänker med utgångspunkt från rumsbegrepp utan från tillstånd, och att även om jordkloten enligt deras tänkesätt skulle uppgå till ett antal av så många tiotusenden som man någonsin kan föreställa sig, så skulle detta ändå vara som ett intet för Herren.”*

Om jordkloten i universum och deras invånare och om de andar och änglar som kommer från dem, kan man läsa i ovannämnda lilla verk. De saker som sägs däri har blivit uppenbarade och visade för mig, för att det skall bli känt att Herrens himmel är omätligt stor och att den helt och hållet kommer från människosläktet, och även för att man skall få veta att vår Herre erkänns överallt som himlens och jordens Gud.

418. Att Herrens himmel är omätligt stor kan man också konstatera därav att himlen i sin helhet återspeglar en enda Människa och dessutom motsvarar allt hos människan såväl i det hela som i detalj. Man kan också inse det av att denna motsvarighet aldrig kan bli fullkomlig – något en gång för alla uppnått^a – eftersom motsvarighet föreligger inte bara med var och en av kroppens lemmar, organ och inre delar i allmänhet, utan också, och alldeles särskilt och speciellt, med såväl alla som med var och en enskild liten inre del eller organ som finns inom dessa större delar, ja, så även med varje minsta kärn och fiber. Och inte nog med detta. Det föreligger också motsvarighet med de organiska substanserna som i sitt inre tar emot himlens inflytande och varifrån människan har sina inre energiformer^b, vilka står hennes sinne till tjänst i dess verksamhet. Vad det än är som finns inom människan, så föreligger det

* Detta citat har hämtats från nr 2, 3, 4, 6 och 126:2 i verket *Jordkloten i universum* (Översättarens anmärkning.)

nämligen i former som är verkliga substanser, ty det som inte är förankrat i verkliga substanser som underlag är inte någonting. I alla dessa ting som finns inom människan föreligger en motsvarighet med himlen, såsom man kan se i kapitlet om Motsvarigheten mellan allt i himlen och allt hos människan (nr 87–102). Denna motsvarighet kan aldrig bli fullkomlig – något en gång för alla uppnått – och det av den orsaken att ju fler nära förbindelser det finns mellan änglar, och ju fler av dessa förbindelser motsvarar en given kroppsdel^c i den Stora Människan, desto fullkomligare blir himlen. All fullkomning i himlarna tilltar nämligen alltefter antalet änglar. Orsaken till att fullkomningen i himlarna tilltar alltefter antalet änglar beror på att alla där har ett och samma mål och att alla enhälligt har detta mål för ögonen. Detta mål är det allmänna bästa, och när detta är det förhärskande målet får också varje individ sitt goda från det allmänna bästa, och det allmänna får sitt goda från det goda hos varje individ. Det förhåller sig så, därför att Herren vänder alla i himlen till sig (se ovan, nr 123) och därigenom åstadkommer att de blir *ett* i honom. Att enighet och samstämmighet mellan många i första hand har ett sådant ursprung och åstadkommer fullkomning just i detta sammanhang^d, kan var och en med ett någorlunda upplyst förnuft lätt inse.

419. Jag har också fått se, såväl hur långt den bebodda som den obebodda delen av himlen sträcker sig, och jag såg att den obebodda himlens utsträckning var så stor att den inte kunde fyllas i all evighet, även om det skulle finnas många myriader jordklot och på varje jordklot lika många människor som på vårt. (Också om denna sak se det lilla verket *Om jordkloten i universum*, nr 168.)

420. Det finns en del människor som, därför att de har förstått vissa ställen i Ordet blott efter bokstavsmeningen, har dragit den slutsatsen att himlen inte är omätligt stor utan liten, såsom till exempel därför att det sägs att bara de fattiga tas emot i himlen, eller inga andra än de utvalda, eller bara de som är inom kyrkan och inte de som är utom den, eller bara de för vilka Herren medlar, eller att himlen stängs när den är full och att tiden för detta är förutbestämd. Dessa människor inser emellertid inte att himlen aldrig någonsin stängs, och att det inte finns någon förutbestämd tid då den stängs. Inte heller inser de att det är fel att tro att bara ett bestämt antal människor kan frälsas. De borde snarare inse att alla de kallas ”utvalda” som lever ett liv i godhet och

sanning²⁵² och att de kallas ”fattiga” som inte har någon större kunskap om det goda och det sanna, men som längtar efter en sådan kunskap. Dessa senare kallas också på grund av denna sin längtan ”hungriga”²⁵³. De som, därför att de inte har förstått Ordet, bildat sig den uppfattningen att himlen är liten har inte heller någon annan föreställning än att himlen är på en enda plats, där alla kommer tillsammans, när dock himlen består av oräkneliga samhällen (se ovan, nr 41–50). De har inte heller någon annan tro än att himlen tilldelas varje människa av omedelbar barmhärtighet, och att det helt enkelt bara är så att man av idel välvilja får tillträde och tas emot i himlen. Inte heller förstår de att Herren på grund av sin barmhärtighet leder varje människa som tar emot honom i sitt sinne, och att den tar emot honom som lever enligt de Gudomliga ordningslagarna, som är föreskrifter för människans kärlek och tro, samt att detta – att så ledas av Herren från de tidigaste barnaåren till livets slut i världen och därefter i all evighet – är vad som avses med Herrens barmhärtighet. Låt därför alla människor veta att varje människa är född för himlen, och att den människa tas emot i himlen som redan i världen tar emot himlen inom sig, och att den utesluts som inte tar emot himlen inom sig.